

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 141/02-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. apríla 2003 v senáte zloženom z predsedu Juraja Babjaka a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Eduarda Báránaya prerokoval sťažnosť Ing. M. P., bytom B., M. P., bytom B., Ing. D. D., bytom B. B., a J. P., bytom B., zastúpených advokátom JUDr. R. H., B., ktorou namietajú porušenie ich práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Okresným súdom Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. V-2-8 C 135/92, a takto

r o z h o d o l :

1. Právo Ing. M. P., M. P., Ing. D. D. a J. P. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Okresným súdom Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. V-2-8 C 135/92 p o r u š e n é b o l o.

2. Okresnému súdu Bratislava III p r i k a z u j e , aby v konaní sp. zn. V-2-8 C 135/92 konal bez zbytočných prietáhov.

3. Ing. M. P. priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 70 000 Sk (slovom sedemdesiatisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. M. P. priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 70 000 Sk (slovom sedemdesiatisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Ing. D. D. priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 50 000 Sk (slovom päťdesiatisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

6. J. P. priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 50 000 Sk (slovom päťdesiatisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

7. Okresný súd Bratislava III je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia advokátovi JUDr. R. H., B., vo výške 8 796 Sk (slovom osemtisíc sedemstodevät' desiatšesť slovenských korún) a DPH vo výške 1 964 Sk (slovom tisícdeväťstošesťdesiatštyri slovenských korún) na účet č. 2629545488/1100, vedený v Tatra banke, a. s., pobočke Bratislava, do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

8. Vo zvyšnej časti sťažnosti Ing. M. P. a M. P. nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. septembra 2002 doručená sťažnosť Ing. M. P., bytom B., M. P., bytom B., Ing. D. D., bytom B. B.,

a J. P., bytom B., (ďalej aj „navrhovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. R. H., B., ktorou namietajú porušenie ich práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Okresným súdom Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. V-2-8 C 135/92.

Ústavný súd 1. októbra 2002 prijal s'ťažnosť navrhovateľov na ďalšie konanie uznesením sp. zn. III. ÚS 141/02.

Na výzvu ústavného súdu účastníci konania oznámili, že súhlasia s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. Preto ústavný súd využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a upustil od ústneho pojednávania, lebo vzhľadom na charakter veci, kde je rozhodujúci prehľad spisu, nemožno od ústneho pojednávania očakávať ďalšie objasnenie veci.

Predseda okresného súdu sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k s'ťažnosti listom doručeným ústavnému súdu 17. februára 2003. Uviedol, že konanie trvá jedenásť rok, takže v zásade ťažko niečo voči s'ťažnosti namietat' najmä s poukazom na predmet konania – určenie vlastníctva k nehnuteľnostiam. Poukázal na to, že plynulosť konania je negatívne ovplyvnená vysokým nápadom vecí a taktiež že sudca prejednávajúci a rozhodujúci vec je už piaty v poradí.

II.

Ústavný súd na základe s'ťažnosti navrhovateľov, vyjadrenia predsedu okresného súdu a hlavne spisu okresného súdu sp. zn. V-2-8 C 135/92 zistil nasledovný priebeh a stav konania:

Predmetom konania je žaloba proti navrhovateľom o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktorou sa žalobcovia E. F. a V. F., obaja bytom B. – R., (ďalej len

„žalobcovia“), domáhajú určenia, že sú vlastníkami nehnuteľností vedených v kat. úz. Bernolákovo na LV č. 1918 ako pozemok parcelné číslo 2738/31-orná pôda vo výmere 843 m² a na LV č. 1897 ako časť pozemku parcelné číslo 2739/32 vo výmere 581 m². Alternatívne sa domáhajú určenia, že sú vlastníkami záhradnej chaty postavenej na časti pozemku parcelné číslo 2739/32 vedeného na LV č. 1897 a na časti pozemku parcelné číslo 2738/31 vedeného na LV č. 1918 v kat. úz. Bernolákovo a že sa im zriaďuje vecné bremeno v rozsahu užívania pozemkov. Žaloba bola okresnému súdu doručená 13. mája 1992.

Predmetom konania je tiež protižaloba navrhovateľov o odstránenie stavby chaty postavenej v Bernolákove na pozemkoch parcelné číslo 2738/31 a 2739/32 vedených na LV č. 1897 a LV č. 1918, a to na vlastné náklady, o vydanie častí pozemkov nachádzajúcich sa na parcele č. 2738/31 vo výmere 880 m² a na parcele č. 2739/32 vo výmere 544 m². Protižaloba navrhovateľov bola doručená okresnému súdu 13. augusta 1992.

Postup okresného súdu v konaní sp. zn. V-2-8 C 135/92 v období od 13. mája 1992, keď bola podaná žaloba, do 16. augusta 1993, keď okresný súd vo veci pojednával (18. augusta 1992, 28. septembra 1992, 12. novembra 1992 a 17. decembra 1992) a vykonal znalecké dokazovanie, plynulo smeroval k odstráneniu právnej neistoty navrhovateľov (rozhodnutiu vo veci).

Od 16. augusta 1993 do 6. júna 1994 bol okresný súd v uvedenej veci nečinný. Dňa 6. júna 1994 zákonná sudkyňa požiadala navrhovateľov o vyjadrenie, či súhlasia s prikázaním stavby do ich vlastníctva za náhradu, pokiaľ by nesúhlasili so zriadením vecného bremena. Navrhovatelia svoje stanovisko k dožiadaniu súdu vyjadrili v listoch doručených okresnému súdu 29. júna 1994 a 3. októbra 1994.

Dňa 23. januára 1995 okresný súd vyzval Okresný úrad v Senci, oddelenie životného prostredia, o podanie správy o dodatočnom povolení stavby. Podľa relácie uvedeného úradu z 1. februára 1995 je možné stavbu legalizovať ako poľnohospodársku účelovú stavbu. Na pojednávaniach 26. apríla 1995, 24. mája 1995 a 12. júna 1995 pokračoval okresný súd výsluchom účastníkov a splnomocnených zástupcov. Navrhovatelia o vyporiadaní nárokov

účastníkov konania uplatňovaných v predmetnom súdnom konaní navrhli žalobcom zmier. Návrh zmiery bol doručený okresnému súdu 25. mája 1995, žalobcovia sa k zmiery vyjadrili nesúhlasne listom doručeným okresnému súdu 6. októbra 1995. Za účelom nového znaleckého dokazovania okresný súd vyzval 23. novembra 1995 účastníkov, aby mu zaslali písomné otázky na znalca za účelom ohodnotenia chaty. Navrhovatelia zaslali požadované stanovisko 11. decembra 1995.

Od 11. decembra 1995 do 15. mája 1996, keď zákonná sudkyňa predvolala znalca Ing. I., bol okresný súd v uvedenej veci ďalej nečinný.

Uznesením z 3. júna 1996 okresný súd nariadil vo veci znalecké dokazovanie a ustanovil znalca Ing. L. Ch., ktorý vypracovaný znalecký posudok predložil 5. septembra 1996. Žalobcovia sa k znaleckému posudku vyjadrili 19. novembra 1996 a navrhovatelia 2. decembra 1996. Účastníci konania zhodne žiadali o doplnenie znaleckého dokazovania.

Začiatkom roka 1997 okresný súd urobil iba jeden procesný úkon, a to 29. januára 1997, keď zaslal žalobcom vyjadrenie navrhovateľov k znaleckému posudku. Dňa 11. februára 1997 vydal uznesenie o priznaní znalečného znalcovi Ing. L. Ch.

Od 11. februára 1997 do 6. mája 1998 okresný súd v uvedenej veci vôbec nekonal. Pojednávanie uskutočnené 6. mája 1998 odročil z dôvodu neprítomnosti právneho zástupcu žalobcov. Pojednávanie 9. júna 1998 bolo odročené z dôvodu neprítomnosti zákonného sudcu. Na pojednávaní 9. júla 1998 po vypočutí účastníkov okresný súd odročil pojednávanie, akceptujúc návrh strán na vyžiadanie nového znaleckého posudku za účelom zistenia ceny chaty. Navrhovatelia sa vyjadrili k navrhovanému znaleckému posudku 27. júla 1998, žalobcovia 4. novembra 1998.

Dňa 10. februára 1999 okresný súd vydal uznesenie, ktorým nariadil znalecké dokazovanie a vypracovaním znaleckého posudku poveril Ing. R. T. Ten listom z 3. júna 1999 oznámil súdu, že nemôže vypracovať posudok z dôvodu zaneprázdnenosti.

Okresný súd až 24. januára 2000 vyzval znalca na bezodkladné vypracovanie posudku, upozornil ho na možnosť poriadkových opatrení. Znalecký posudok nakoniec znalec predložil 20. marca 2000. Okresný súd 4. apríla 2000 vyzval účastníkov konania na vyjadrenie sa k znaleckému posudku. Žalobcovia v stanovisku z 18. mája 2000 nemali k posudku výhrady, navrhovatelia v liste z 30. mája 2000 žiadali doplniť posudok o vyčíslenie ceny nehnuteľností k roku 2000, lebo znalec počítal s nižším opotrebovaním oceňovaných nehnuteľností.

Okresný súd uznesením z 18. októbra 2001 uložil znalcovi doplniť znalecký posudok, avšak samotné uznesenie a spis za účelom doplnenia znaleckého posudku mu zaslal až 13. septembra 2002, teda po jedenástich mesiacoch. Znalec doplnil znalecký posudok o požadované skutočnosti 22. novembra 2002. Posledný úkon urobil okresný súd 23. januára 2003, keď zaslal znalecký posudok žalobcom na vyjadrenie, čo žalobcovia urobili v stanovisku z 10. februára 2003.

Vzhľadom na to, že vzťahy medzi spornými stranami sú v dôsledku dlhoročného sporu už veľmi vyhrotené, navrhovatelia podali niekoľko sťažností predsedovi okresného súdu (27. decembra 1994, 21. septembra 1995, 16. apríla 1996, 14. mája 1997, 23. februára 1998), Krajskému súdu v Bratislave (13. novembra 1997), Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (18. júla 2001). Tieto urgencie kvalifikoval ústavný súd ako právny prostriedok, ktorého uplatnenie sa vyžaduje pred podaním návrhu na začatie konania pred ústavným súdom.

III.

Ústavný súd chráni ústavnosť spôsobom, ktorý upravuje ústava a zákon o ústavnom súde. Tento zákon nadobudol účinnosť 15. februára 1993. Neobsahuje ustanovenie o spätnej účinnosti, preto ústavný súd nemá oprávnenie konať a rozhodovať podľa čl. 127 ústavy o porušení práv fyzickej osoby, ku ktorému došlo pred 15. februárom 1993. Pri rozhodovaní o predmete sťažnosti však ústavný súd prihliadal aj na obdobie pred uvedeným dátumom.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (I. ÚS 10/98).

V konaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy zohľadňuje ústavný súd právnu a faktickú zložitosť veci, správanie účastníkov konania a postup samého súdu v jeho konaní a rozhodovaní vo veci samej (napr. II. ÚS 813/00).

Podľa ústavného súdu vec z tohto hľadiska nemožno hodnotiť ako právne či fakticky zložitú, pretože pre sudcu rozhodujúceho občianskoprávne spory by stanovenie procesného postupu a zabezpečenie dôkazov v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nemalo predstavovať osobitný problém. Vo veci predloženej na súdne rozhodnutie platí stabilná právna úprava a uplatňuje sa stabilná judikatúra súdov. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd nepovažoval vec predloženú okresnému súdu za právne a fakticky zložitú.

Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Navrhovatelia sa v konaní pred okresným súdom správajú aktívne. V celom konaní sú zastúpení advokátom, z čoho možno usudzovať, že doriešenie problému určenia vlastníckeho práva považujú za dôležité, vyžadujúce si odbornú pomoc. Vo veci sp. zn. V-2- 8 C 135/92 sa celkom konalo osem pojednávaní okresného súdu, na ktorých sa navrhovatelia zakaždým zúčastnili, a to buď sami, alebo so svojím právnym zástupcom. Ich správanie možno hodnotiť ako aktívne a súčinnostné, keďže buď sami alebo prostredníctvom právneho zástupcu doložili súdu požadované podklady na rozhodnutie a sťažnosťami na prietahy sa dožadovali rozhodnutia

vo svojej veci. V dôsledku takéhoto ich postupu nedochádzalo k priet'ahom v konaní okresného súdu vo veci sp. zn. V-2-8 C 135/92.

Tretím hodnotiacim kritériom, použitím ktorého ústavný súd zisťuje, či došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, je správanie (postup) samotného súdu.

Prvé obdobie nečinnosti okresného súdu ústavný súd zistil v období od 16. augusta 1993 do 6. júna 1994 v rozsahu 10 mesiacov. Postupu okresného súdu v uvedenom období nebránila podľa názoru ústavného súdu žiadna zákonná prekážka. Od 11. decembra 1995 do 15. mája 1996 bol okresný súd ďalej nečinný v rozsahu 5 mesiacov. Ďalšie obdobie úplnej nečinnosti okresného súdu bolo zistené od 11. februára 1997 do 6. mája 1998 v rozsahu 15 mesiacov, od 3. júna 1999 do 24. januára 2000 v rozsahu 8 mesiacov, od 30. mája 2000 do 18. októbra 2001 v rozsahu 17 mesiacov, od 19. októbra 2001 do 13. septembra 2002 v rozsahu 11 mesiacov.

Okresný súd sa v konaní, ktorého dĺžka presahuje desať rokov, dopustil zbytočných priet'ahov trvajúcich najmenej 66 mesiacov, ktoré zapríčinil jednak svojou úplnou nečinnosťou, jednak tolerovaním pasivity znalca, ktoré ústavný súd hodnotil ako súčasť postupu súdu nesmerujúceho k odstráneniu právnej neistoty navrhovateľov v ich veci, ale k spôsobeniu zbytočných priet'ahov. Ani preťaženosť sudcov nie je možné zohľadniť ako dôvod ospravedlňujúci voči občanovi inak zbytočné priet'ahy v konaní o jeho veci. Námietka veľkého množstva nevybavených a nerozhodnutých vecí nemá povahu okolností, ktoré by vylučovali zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil.

Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd vyslovil porušenie práva navrhovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov postupom okresného súdu v predmetnom občianskoprávnom konaní, tak ako ho garantuje čl. 48 ods. 2 ústavy.

IV.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, príp. nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, príp. prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

V súlade s § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ústavný súd okresnému súdu prikázal, aby v konaní vedenom pod sp. zn. V-2-8 C 135/92 konal bez zbytočných prietáhov. Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu. Tento účel možno dosiahnuť len právoplatným rozhodnutím.

V súvislosti s úpravou sťažnosti čl. 127 ods. 3 ústavy ustanovuje: „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.“

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“. Z ustanovenia § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde vyplýva, že primerané finančné zadosťučinenie má povahu náhrady nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch.

Navrhovatelia žiadali primerané finančné zadosťučinenie, a to vo výške 100 000 Sk pre M. P. a Ing. M. P. (po 10 000 Sk za každý rok trvania súdneho sporu) a po 50 000 Sk pre Ing. D. D. a J. P. (po 5 000 Sk za každý rok trvania súdneho sporu). Poukázali na to, že uvedené náhrady zohľadňujú nielen dĺžku 11-ročného súdneho sporu a nemožnosť využívať predmet svojho vlastníctva, ale aj materiálne a duševné ujmy, ktoré musia znášať predovšetkým navrhovateľky v 1. a v 2. rade bývajúce v susedstve neoprávnene užívanej záhrady žalobcov.

Pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa pritom riadi úvahou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je zmiernenie nemajetkovej ujmy, avšak nie prípadná náhrada škody.

Hoci ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v označenom súdnom konaní konal bez zbytočných prietahov, porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy však nemožno účinne odstrániť len uplatnením tejto právomoci ústavného súdu. V dôsledku toho bolo potrebné rozhodnúť aj o náhrade nemajetkovej ujmy, ktorá navrhovateľom vznikla predovšetkým v pocitoch neistoty a krivdy. Vzhľadom na celkovú dobu konania okresného súdu, na rozsah zbytočných prietahov v jej rámci, berúc do úvahy skutočnosť, že navrhovatelia sa o zbytočné prietahy nijako nepričinili, a zohľadňujúc tiež konkrétne okolnosti prípadu, možno sumu po 70 000 Sk pre M. P. a Ing. M. P. a sumu po 50 000 Sk pre Ing. D. D. a J. P. považovať za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd pri prvých dvoch menovaných rozhodol o vyššej sume primeraného finančného zadosťučinenia z toho dôvodu, že osobne pociťujú nepriaznivé dôsledky narušených vzťahov tým, že bývajú v susedstve nehnuteľnosti, ktorá je predmetom sporu.

V.

Navrhovatelia vo svojej sťažnosti žiadajú, aby ústavný súd zaviazal okresný súd uhradiť trovy konania ich právnenému zástupcovi.

Podaním, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 2. decembra 2002, právny zástupca vyčíslil trovy právneho zastúpenia vo výške 42 266 Sk, a to za dva právne úkony 34 200 Sk a 2-krát režijný paušál po 100 Sk a DPH 23% z odmeny 34 200 Sk, čo činí 7 866 Sk.

Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách požadovaných právny zástupcom navrhovateľov vychádzal z ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Navrhovatelia boli vo veci úspešní, a preto je potrebné rozhodnúť o úhrade trov konania okresným súdom.

Pri výške náhrady trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z ustanovenia § 13 ods. 8 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 163/2002 Z. z.“), ktoré upravuje výšku odmeny za zastupovanie pred ústavným súdom a podľa ktorého ak predmet sporu nie je oceneľný peniazmi, odmena za jeden úkon je jedna tretina výpočtového základu. Predmetom konania pred ústavným súdom je ochrana základných práv a slobôd, ktorá nie je oceneľná peniazmi.

Podľa § 1 ods. 1 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka.

Podľa oznámenia Štatistického úradu Slovenskej republiky za prvý polrok 2002 bola priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky 12 811 Sk.

Podľa takto určených kritérií je výška odmeny za úkony prevzatie a príprava veci a podanie vo veci samej 4 270 Sk za každý úkon podľa ustanovenia § 16 ods. 1 vyhlášky č. 163/2002 Z. z., t. j. spolu 8 540 Sk. Ústavný súd rozhodol aj o priznaní náhrady výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu podľa § 19 ods. 3 vyhlášky č. 163/2002 Z. z., t. j. 2-krát 128 Sk, ako aj 23% DPH vo výške 1 964 Sk. V zvyšnej časti žiadosti o priznanie požadovaných trov právneho zastúpenia ústavný súd nevyhovel.

Z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. apríla 2003